

MIÉRT NEM MOND LE ISTEN A GYÜLEKEZETRŐL?

1Timóteus 3,14-16

Bevezetés

Mai igehirdetésemnek ezt a címet adtam: **MIÉRT NEM MOND LE ISTEN A GYÜLEKEZETRŐL?** Tényleg? Miért nem? Hiszen sok oka lehetne arra, hogy hatékonyabban érjen el embereket, mint gyülekezetei által!

Hiszen felgyorsult a világ, mindannyian szüntelen mozgásban vagyunk. Mindennapi feladataink miatt, két hétvégi napba kell belesűriteni minden egyebet, ezért nehezen szánjuk rá magunkat arra, hogy minden vasárnap a drága délelőttünkben bármennyi időt is a gyülekezetre szánjunk. Idegen emberekre, akik talán nem is mindig szimpatikusak, akikben néha még csalódunk is, akikkel egyébként máshol sem szívesen lennénk együtt.

Aztán miért jönnénk el a gyülekezetbe, amikor már annyi közösségbe „eljuthatunk” az internet segítségével? Elég pár kattintás, és máris korlátlan számban tölthetőek és hallgathatóak istentisztelet a világ bármely igehirdetőjétől. Sőt, ma már valós időben hallgathatunk és nézhetünk is istentiszteleti közvetítéseket. Nem kell tehát testben jelen lennünk valahol, amikor virtuálisan is rácsatlakozhatunk számtalan közösség istentiszteletére. Arról nem is beszélve, hogy miközben hallgatjuk az igehirdetést, aközben valami más hasznos tevékenységet is folytathatunk: dolgozhatunk, főzhetünk, akár pizsamában is reggelizhetünk kedvenc karosszékünkben ülve, vagy kocoghatunk, kirándulhatunk, netán puha ágyunk rejtekén a legnagyobb kényelemben szendereghetünk. A háttérben pedig szól egy igehirdetés. Ha pedig nem tetszik, az az előnyünk is meg van, hogy villámgyorsan „átszűrőzhetünk” egy másik gyülekezetbe, hogy megtaláljuk a szájunk íze szerint való igehirdetőt.

Ugye azért azt még érezzük, hogy ezek csak a mi érveink és érzéseink, és a felsorolás nem is teljes, amelyek miatt mi könnyen „beáldozzuk” a gyülekezethez tartozás és gyülekezetbe járás lehetőségét.

Ma arról szeretnék beszélni, Isten ígéjének világosságában, hogy Isten miért nem mond le a gyülekezetről! És az a reményem, hogy a mai igehirdetésemben **egy egészen más megvilágításba** tudom helyezni ezt a kérdést! Reményem az, hogy mindannyian megértjük azt, hogy miért fontos mindent megtennünk azért, hogy aktív tagjai legyünk gyülekezetünk közösségének, és amennyire csak tőlünk telik, minden vasárnap eljövünk az istentiszteletre!

1. Mit tanít Pál a gyülekezetről?

Az apostol három fontos jellemzőjét mondja a gyülekezetnek, és mind három a keresztény közösséghez tartozás és közösségbe járás egy-egy szempontjára világít rá.

Pál azt írja, hogy a gyülekezet (az egyház): (1) **Isten háza**, ezt nyugodtan értsük úgy, hogy Isten családja; (2) **ez a család az élő Isten egyháza**; (3) **amely támasza és szilárd oszlopa Isten igazságának**.

Miért nem mond le... | 1Timóteus 3,14-16

1.1 A gyülekezet Isten családja

Napjainkban olyan kultúrában élünk, amelyben a család, mint a társadalom fontos alappillére, eltűnőben van, vagy teljesen átalakult. Sok oka van ennek, ezekre most nem szeretnék kitérni, de az okok nem írták felül azt a tényt, hogy családra pedig szükség van!

Isten közösségre és kapcsolatokra teremtette meg az embert. A „nem jó az embernek egyedül” kijelentése ezt jelenti. Az ember közösségekben és kapcsolatokban teljesedhet ki azáltal, hogy az egymással való interakciókban, kölcsönös viszonyban tanuljuk meg azt, kik vagyunk, és azt, hogy hogyan tudunk egymás (segítő)társaivá lenni a világban.

A bűn, az Isten ellen való lázadás, ezt rombolta és pusztította el, és ezt munkáját mind a mai napig végzi közöttünk. Ezért látunk egymásban vetélytársat és ellenséget, ahelyett, hogy felfedeznénk az összefogásban, a közösségekben rejlő hihetetlen erőt és lehetőségeket.

Amikor Isten Krisztusban új élettel ajándékoz meg bennünket, azért küld közösségekbe, gyülekezetbe bennünket, hogy újratanuljuk azt, amit a bűn szétrombolt bennünk. A gyülekezet, mint Isten családja gyakorló terepe a másik elfogadásának, szeretetének. De mi magunk is bátorítást, vigasztalást, gyógyulást és támogatást találunk a testvéri közösségekben. És ha megbántjuk egymást, vagy csalódunk egymásban, akkor itt a gyülekezet közösségében tanuljuk újra a bocsánatkérés és a megbocsátás felszabadító erejét.

A gyülekezetben fedezhetjük fel tehát azt, hogy micsoda erő rejlik abban, ha emberek összekapaszkodnak, egymás szövetséges- és segítőtársaivá válnak! (Az elmúlt időben valamilyen mi is belekóstolhattunk ebbe! Akkor, amikor Béla gyógyulásáért vagy Csilla sikeres minősítő vizsgájáért imádkoztunk!)

Nagyon érdekes Pál szóhasználata: a gyülekezet **az élő Isten egyháza!** Látunk kell, hogy itt minden szón nyomaték van!

Az „**élő Isten**” sokszor visszatérő kifejezése az Ószövetségnek, amelyben Őt: a Létezőt, a Valóságost, tudatos szembeállítja a pogány népek élettelen, emberkéz által alkotott isteneivel. Az „**élő Isten egyháza**” azokból az emberekből áll, akiket Isten Krisztusban megváltott, megszabadította őket saját életük és kultúrájuk bálványaitól, és megajándékozta őket azzal, hogy szüntelen az Ő fenséges jelenlétében élhetnek.

Az istentisztelet nem csupán egy alkalom, hanem életünk egy különleges pillanata, amikor **mindannyian belépünk Isten jelenlétébe.** Az imádságainkban megszólítjuk őt, az énekekkel kifejezzük dicséretünket és imádatunkat, az igehirdetésben pedig várjuk, hogy megszólítson bennünket.

Együtt ünnepeljük azt, hogy az élő Isten szeret bennünket, hogy mindannyian az Ő családjának lehetünk tagjai, hogy Krisztusban és Krisztus által egymás testvéreivé, szövetséges- és segítőtársaivá lehettünk, lehettünk.

1.3 A gyülekezet támasza és szilárd oszlopa Isten igazságának

Súlyos szavak ezek is! Ízlelgessük őket: **a gyülekezet támasza és szilárd alapja Isten igazságának!** Itt sokkal többről van szó, mint arról, hogy én mit kapok és kapok-e valamilyen a gyülekezet közösségétől! Arról van szó, hogy a gyülekezetnek, neked és nekem, nekünk, van egy nagy feladatunk, és van egy közös felelősségünk! Nem kevesebb, mint az, hogy a gyülekezetünk támasza és szilárd alapja kell legyen Isten igazságának!

Miért nem mond le... | 1Timóteus 3,14-16

Hogyan értsük ezt? (1) A gyülekezet **támasza** Isten igazságának. A **támasz** egy épület főerőssége. Ez lehet annak alapja vagy támfala. Egy olyan világban élünk, ahol az emberek „a sokféle” igazságban hisznek. Úgy gondolják, hogy ahány ház, annyi igazság létezik. Nekünk a gyülekezet közösségének Isten egyetlen és örökkévaló igazságát kell felmutatnunk és képviselnünk ebben a világban.

(2) A gyülekezet **szilárd oszlopa** Isten igazságának. Az oszlopok elsődleges feladata a tető megtartása. De másodlagos szerepük az, hogy az épület minél messzebből is látható legyen. Efezusban jól szemléltette ezt Diana vagy Artemisz temploma, amelynek 100 darab 18 méternél is magasabb ión oszlopa masszívan tartották a messziről is jól látható, csillogó márványtetőt. A gyülekezet Isten igazságának szilárd oszlopa abban a környezetben, ahol létezhet. Azaz: Isten igazságát kell hirdetnie, és ezt az igazságot kell életével bemutatnia.

Ez tehát a mi közös feladatunk és felelősségünk! A tőlünk telhető legnagyobb igyekezettel kell képviselnünk, felmutatnunk, hirdetnünk és közösségi életünkkel bemutatnunk a körülöttünk élőknek Isten igazságát!

2. Mi az az igazság, amit képviselnünk kell?

Mi az az igazság, amelynek támaszaivá és oszlopává tett bennünket Isten? Pál apostol ezt írja: „Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.”

Isten igazsága tehát egy **titok**, egy **misztérium**, ráadásul egy **hit-titok**, amire az ember önmagától nem találhat rá, csak úgy **ragadhatja meg**, ha Isten **leplezi** azt előtte. Ez a hit-titok, akiről az apostol szavai szólnak, nem más, mint Jézus Krisztus, Aki emberré lett, de szavaival és tetteivel bizonyította isteni hatalmát; Akit megjelent az angyaloknak, és akit hirdettek a népek között; Akiben hittek az egész világon, és Aki ma Isten dicsőséges jobbján ül.

Pál itt egy ősi Krisztus-himnuszt idéz. Egy himnuszt, amiben az első keresztyénynek a maguk tiszta és egyszerű módján megfogalmazták azt, hogy mennyire páratlan, egyedülálló és különleges az a Jézus, akiben Isten leleplezte, kijelentette önmagát a számukra. S ezt a csodálatos titkot bízta Isten minden keresztyény nemzedékre, és bízta ránk is, akik ennek a közösségnek a tagjai lehetünk!

Ezt a titkot kell a körülöttünk elé élnünk! Ezt a titkot kell a tőlünk telhető legnagyobb igyekezettel képviselnünk, felmutatnunk, hirdetnünk és közösségi életünkkel bemutatnunk a körülöttünk élőknek! Ez pedig óriási felelősségünk! És ha nem ezt tesszük, ha belépve közben valami egészen mással találkozunk a kívülállók, akkor nincsen többé létjogosultsága a létezésünknek!

3. A gyülekezet Isten missziója

Kedves Testvérek! Én az előzőekből egyetlen dolgot értettem meg! Azt, amit régóta kapizsgálok, de érteni nem érettem!

Pál szavai, Isten ígéje, sokféle szempontját adta elénk annak, hogy **miért fontos a keresztyény ember számára a gyülekezethez tartozás, és a gyülekezetbe járás**. Hallhattunk arról, hogy:

- A gyülekezet Isten családja, amelynek szemléltetnie kell azt, hogy micsoda erő és mennyi lehetőség rejlik abban, amikor emberek összekapaszkodnak.

Miért nem mond le... | 1Timóteus 3,14-16

- A gyülekezet megmutatja a világnak milyen megtartó ereje van annak, ha egy közösség tagjai az élő Isten jelenlétében élnek mindennapjaikat, és együtt ünneplik vasárnaponként ezt az Istent.
- A gyülekezet tagjainak közös feladata és felelőssége az, hogy a tőlünk telhető legnagyobb igyekezettel képviseljék, mutassák fel, hirdessék és közösségi életünkkel bemutatassák Isten igazságát a körülöttük élőknek!
- A gyülekezetre nem kevesebb bízott, mint az emberek elé élni Jézus Krisztust.

És mi az, ami mindebből következik? Mi lett számomra a gyülekezethez tartozás és a gyülekezetbe járás legütősebb érve, amelyet Pál Timóteushoz írott szavai értettek meg velem?

Az, hogy gyülekezethez tartozás, a gyülekezetbe járás nem kevesebb, mint misszió: a Krisztusról szóló tanúságtételünk egyik legfontosabb kifejezése! S nem is a mi missziónk, nem is a mi demonstrációnk ez, hanem egyenesen Istené, aki velünk és általunk akarja megmutatni ennek a világnak, hogy van egy másik út, van egy másik lehetőség, lehet egy más minőségű életet élni, van egy másfajta öröm, van vigasztalás, van szabadulás, van remény, lehetséges szabadulni és gyógyulni, helyreállhatnak emberi kapcsolatok. Soroljam még, hogy mennyi mindent akar Isten rajtunk keresztül és általunk megmutatni a világnak, a körülöttünk élőknek?

Ránk kell, hogy zuhanjon annak a felelősségnek a súlya, amit ez a kimondott, megértett igazság a vállainkra tesz! S össze is roppanta bennünket ez a felelősség, mert tökéletesen alkalmatlanok vagyunk a feladatra, ha nem maga Isten hívott volna el erre bennünket, ha nem Ő tette rá alkalmassá bennünket, ha Ő nem lenne velünk, nem támogatna bennünket igéje és Szentleke által. Össze kell kapnunk magunkat, Testvéreim!

Befejezés

Mi, litéri reformátusok még csak kóstolgatjuk az Isten családjához tartozás áldásait! Van még mit tanulnunk e téren. Azt is tudom, hogy nem mindenki érzi áldásnak a közösségünkben azt, hogy közénk tartozik vagy közénk tartozhatna. Kóstolgatjuk azt is, milyen ereje van és mennyi lehetőség van abban, hogy ha összekapaszkodunk. Ismerkedünk azzal a feladattal is, hogy mit jelent Isten igazságát képviselni a környezetünkben, és keressük annak a módját is, hogy hogyan éljük meg felelősségünket a körülöttünk élők felé. Arról nem is beszélve, hogy mennyi mindent kell még tanulnunk Jézus Krisztusról, hogy jobban megértsük azt: kicsoda Ő, kihez tartozunk mi, és neki mi a szándéka és terve mivelünk.

Ezért nem lehetünk elégedettek, nem dőlhetünk hátra kényelmesen, és nem veregethetjük meg egymás vállát, mert sok mindennek még az elején vagyunk!

De három dolgot megállapíthatunk: (1) Isten elhívott bennünket litéri református gyülekezetet, hogy vegyünk részt az Ő missziójában; (2) ennek érdekében Isten valamit elindított közöttünk, és ezért kóstolgathatjuk az Ő családjához való tartozás áldott gyümölcseit; (3) arra hív bennünket Isten, hogy legyünk hálásak gyülekezetünkért, és imádkozzunk azért, hogy minél jobban és minél szélesebb körben megtapasztalják az emberek Isten jóságát és szeretetét, amely megjelent és miénk lett és lehet Jézus Krisztusban!

Remélem, valamit sikerült megértettnem veletek abból, hogy miért nem mond le, miért nem mondhat le a gyülekezeteiről, egyházáról mindaddig, amíg Krisztus vissza nem jön.

Miért nem mond le... | 1Timóteus 3,14-16

És ezért nem fejezhetem be mással, minthogy odaállok Pál mellé, és magasztalom a mi Istenünket: „Ó, milyen hatalmas Isten gazdagsága, milyen mélységes a bölcsessége, és végtelen a tudása! (...) Övé legyen a dicsőség örökké! Ámen.” (Róm 11,33.36b)